

Recherches sur la morphologie de l'aile du murin (vespertilio murinus). Livre jubil. de Van Bambeke, 1899.
Ueber die Entwicklung der Fingerphalangen. Verhandl. d. Anat. Ges., Tübingen, 1899.
Ueber prähistorische Tarsusknochen. Verhandl. d. Anat. Ges., Halle a. S., 1902.
Discussion sur les humanités grecques-latines. Bull. acad. méd. Belg., 1908.
Ueber die Endlappen der Pinnepedierfinger. Verh. d. Anat. Ges., Jena, 1904.
Recherches sur le développement des phalanges terminales des doigts. Livre jubil. de R. Boddaert, 1904.
Organogénie des Pinnépèdes. I. Les Extrémités. Rapp. scientif. de l'Expéd. antarctique belge. Zoologie, 1904.
Le but et les tendances de la morphologie humaine. Ann. de la Soc. méd. chirurg. Anvers, 1905.
Notice sur la vie et les travaux du Prof. Ad. Burggraeve. Bull. de l'Acad. de méd. de Belgique, 1906.
Note sur le développement de l'enseignement pratique de la candidature en médecine à l'Université de Gand. Bull. Soc. méd. Gand. Vol. 86, 1906.
Étude sur les os de la main et du pied, trouvés par Ameghino sur les bords de l'Arroyo Frias, dans la formation pampéenne. Républ. Argentine. Revista del museo de La Plata. T. XIV, 1907.
L'anatomie humaine et les tendances modernes de la morphologie. Discours rectoral, 1907.
L'organologie du Dr Gall et les localisations cérébrales. Discours rectoral, 1908.
L'anthropologie préhistorique depuis un demi-siècle. Discours rectoral, 1909.
Notice sur la vie et les travaux du Professeur Ch. van Bambeke. Gand, 1921.
Ch. van Bambeke, Professeur à la Faculté de Médecine, 6 février 1828-14 mai 1918. Notice sur sa vie et ses travaux, 17 pp., Gand, 1921.
Éloge du Professeur Ch. van Bambeke (1829-1918). Bruxelles, l'Avenir, 1926.

ADOLPHE DE COCK (1848-1919)

1882

De Cock Adolphe, Jean-Marie, werd geboren te Zelzate op 4 december 1848 en overleed te Gent op 30 juni 1928.

Hij volbracht zijn middelbare studiën aan het College der Paters Jesuïeten te Aalst, zijn hogere studiën aan de Rijksuniversiteit te Gent. Behaalde er met de grootste onderscheiding het diploma in de Genees-, heel- en verloskunde in 1874. Werd bij M.B. van 20 oktober 1876 benoemd tot werkleider der Verloskundige

Kliniek, tot Prosector in de Operatieve Geneeskunde bij M.B. van 31 oktober 1878 (1878-1880), mandaat dat bij M.B. van 16 december 1880 voor een nieuwe periode van twee jaar (1880-1882) verlengd werd. Bij M.B. van 9 februari 1881 werd hij benoemd tot Conservator van het Cabinet voor heelkundige instrumenten.

Benoemd tot docent in de Heelkundige Polikliniek bij M.B. van 1882. Aan zijn bevoegdheid werd bij M.B. van 30 september 1882 toegevoegd de cursus in de „Verbandleer, apparatuur en kleine chirurgie”.

Bij K.B. van 22 oktober 1884 werd hij benoemd tot buitengewoon hoogleraar en belast met de cursus der „Heelkundige Kliniek” (partim) als suppleant van Professor Soupart.

Werd bevorderd tot gewoon hoogleraar bij K.B. van 30 december 1887. Bij K.B. van 20 oktober 1888 werd aan zijne bevoegdheid toegevoegd het deel van de cursus in de „Heelkundige Kliniek” gedoceerd door Professor G. Boddaert, overleden.

Bij K.B. van 26 maart 1902 werd hij belast met de cursus „Speciale heelkundige Pathologie” in vervanging van Professor E. Bouqué, overleden.

Benoemd tot Directeur van het Cabinet voor heelkundig instrumentarium bij K.B. van 8 januari 1902.

Bij M.B. van 30 oktober 1902 werd hij, op eigen verzoek, ontlast van de cursussen in de „Heelkundige Kliniek”, de „Heelkundige Polikliniek” en de „Verbandleer, heelkundige apparatuur en kleine chirurgie”.

Bij K.B. van 15 februari 1919 werd hij tot het emeritaat toegelaten.

Hij was sekretaris van de Academieraad in 1905-1906 en lid van de Raad voor Verbetering van het Hoger Onderwijs voor de periode 1905-1908.

Hij was laureaat van de Prijskamp voor reisbeurzen voor de periode 1875-1876. Gedurende meer dan 40 jaar (1880-1921) was hij, als chirurg, verbonden aan het Burgerlijk Hospitaal „De Bijloke” van de Commissie van Openbare Onderstand te Gent.

Hij was Ridder in de Orde van Leopold (1896), drager van de Burgerlijke Medalie 1ste Klas (1903) en van Herinneringsmedalie van de Regering van Koning Leopold II (1906), Officier in de Orde van Leopold (1907) en Commandeur in de Orde van Leopold.

Na gedurende enkele tijd de algemene geneeskunde uitgeoefend te hebben voelde Ad. De Cock zich weldra aangetrokken tot de chirurgie. Gedurende twee jaar bezocht hij de heilkundige centra van Londen, Parijs, Berlijn en Wenen, waarna hij zich verder specialiseerde onder de leiding van de beroemde Floribert Soupart, professor in de „Heilkundige Kliniek” aan onze Rijksuniversiteit. Daar ik persoonlijk Collega Ad. De Cock niet gekend heb, ben ik zo vrij geweest enkele vrij vertaalde uittreksels aan te halen uit de posthume hulde die hem door een zijner oud-assistenten, wijlen Collega Ed. Tijtgat in het „Bulletin de la Société royale de Médecine de Gand” 1928, gebracht werd.

Zoals alle grootmeesters chirurgen van zijn tijd was Ad. De Cock tevens een uitstekend anatoom. In deze periode waar de pasteuriaanse gedachten nog niet in alle geneeskundige lagen binnengedrongen waren, hielden de chirurgen het nog meest bij een in het minimum van tijd perfect uitvoeren der operatieve technieken. Gewetensvol en plichtsbewust volgde hij nauwkeurig de wetten van de klassieke operatieve techniek en hij voerde zijn heilkundig ingrijpen uit op de meest strenge methodische wijze, niet ontdaan van een statige plechtigheid die op iedereen de diepste indruk liet.

Ad. De Cock was, in de echte zin van het woord, een merkwaardige professor en een uitmuntend clinicus. Het was hem gegeven de meest abstracte problemen op klare wijze uiteen te zetten. In zijn onderwijs ging hij streng methodisch te werk; na het ziektebeeld van het te demonstreren geval voorgesteld te hebben, ging hij over tot de uiteenzetting van de evolutie en de verwickelingen der door de patiënt aangetaste kwaal, steunende in het bijzonder op de aaneenschakeling der verschillende symptomen, om vervolgens over te gaan tot een grondige discussie van de diagnostiek en de daaruitvloeiende behandeling. Zijn statige houding en plechtige gebaren zetten zijn uiteenzettingen nog meer kracht bij, derwijze dat zijn colleges diep in de geest van zijn leerlingen geprent bleven. Van zijn personaliteit ging een indruk uit van zelfzekerheid en stralende gerustheid; men voelde duidelijk aan dat hij paraat stond om met gerust gemoed aan iedere eventualiteit het hoofd te bieden en nooit gaf hij blijk van onzekerheid, verwarring of ontroering bij het uitoefenen van zijn beroep.

Als mens was Ad. De Cock eerder wat koud van karakter en koel van houding; daarin ligt waarschijnlijk de reden waarom hij zeer weinig deelnam aan wetenschappelijke vergaderingen en weinig publiceerde. Niet dat hij zich niet met nauw-

keurigheid en veel interesse op de hoogte hield van de laatste aanwinsten der geneeskunde, wel eerder omdat zijn rijke ervaring hem enigszins wantrouwig stelde tegenover al te recente ontdekkingen die de vuurproef des tijds nog niet hadden doorstaan. Zijn strenge beroepsplicht verzette zich tegen het doceren van doctrines waarvan de echtheid nog niet definitief vastgelegd was. Hij koesterde te veel eerbied voor de gezondheid van zijn evennaaste om aan zijn studenten betwistbare gegevens mede te delen op dewelke ze zich gevaarlijkerwijze zouden kunnen steunen bij de behandeling hunner zieken.

Ad. De Cock mag gerust beschouwd worden als de waardige opvolger van de beroemde gentse Meesters Kluyskens, Soupart en Boddaert.

Hij was bemind door al wie hem mocht leren kennen en hij heeft de waardering en de erkentelijkheid afgedwongen die de levenden koesteren voor wie zijn beste krachten heeft gewijd aan de Wetenschap, het Vaderland en het Mensdom.

EM. DEROM.